Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 28 (916) * miercuri 10 iulie 1963 * 8 pag. 30 bani

De pe plaja însorită a mării pînă pe crestele munților se împletesc chemările, cîntecele și veselia vacanței pionierești. Bucurați-vă din plin, copii, de vîrsta voastră încîntătoare, de soarele verii și de tot ceea ce fac oamenii muncii pentru ca voi să fiți fericiți!

Vacanța

4500 kg boabe

Pionierii și școlarii din raionul Lehliu și-au propus ca în zilele de seceriș să strîngă de pe miriști 15 000 kg grîu boabe.

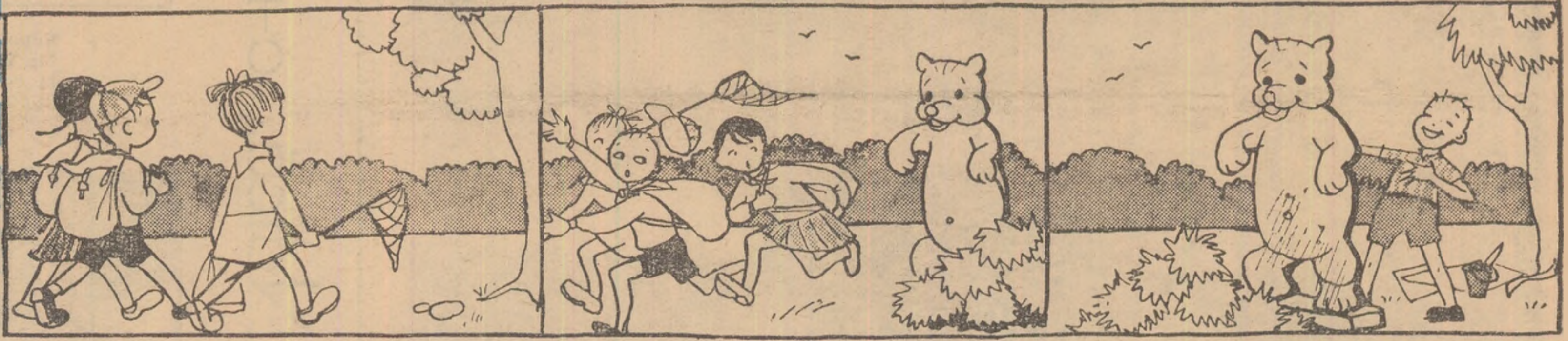
Pionierii Școlii de 8 ani din comuna Crășani au strîns de pe miriștile colectivei în primele zile ale secerișului 30 de snopi de grîu. La Școala de 8 ani din Fundulea s-au și treierat spicele strînse de copii obținîndu-se pînă acum 120 kg grîu boabe. În tot raionul, pînă în prezent pionierii au strîns aproximativ 4 500 kg grîu boabe. Acțiunea continuă.

La strînsul spicelor

Lanurile aurii ale colectivei se leagănă unduitoare în bătaia soarelui de iulie, iar harnicii colectiviști au și pornit la strînsul recoltei.

În urmă noi, pionierii, veghem ca nici un bob de grîu să nu se piardă. Astfel, în numai două zile, am reușit să strîngem spice din care am obținut 380 kg boabe.

AVRAM OCTAVIAN
președintele det. nr. 2,
Școala de 8 ani,
comuna Smeeni, raionul Buzău

desene de A. MIHĂILESCU

Pionieri și școlari!

CITIȚI IN PAGINA A II-A CONDIȚIILE DE PARTICIPARE LA CONCURSUL NOSTRU PENTRU „CEL MAI FRUMOS JURNAL DE EXCURSIE"!

Cea de a 13-a ediție a Cupei „Scînteii pionierului" la natație

O dată cu sosirea zilelor călduroase, ștrandurile din Capitală și-au deschis larg porțile.

Ca în fiecare an, și anul acesta, „Scînteia pionierului", în colaborare cu Comitetul Orășenesc U.T.M.-București, Consiliul Orășenesc al U.C.F.S. și Palatul pionierilor organizează **Cupa „Scînteii pionierului" la natație.**

Ca și în anii trecuți, mai întîi se organizează **faza pe tabăra locală,** care se va desfășura între **16 iulie—4 august 1963.** Apoi, primii șase clasați în această etapă își vor disputa întîietatea în faza raională, care se va ține între **5 august — 11 august** la bazinul de înot de la Palatul pionierilor sau la alte bazine de înot din Capitală. **La finala** pe Capitală, care va avea loc **în ziua de 18 august, ora 9 dimineața,** la bazinul de înot de la Palatul pionierilor, vor participa concurenții care în faza raională s-au clasat pe primele trei locuri.

Activitatea la bazinul de înot de la Palatul pionierilor a început. **ZILNIC VOR SOSI CÎTE DOUĂ RAIOANE DIN CAPITALĂ, DUPĂ CUM URMEAZĂ: marți — raionul 30 DECEMBRIE și raionul 1 MAI; miercuri — raionul LENIN și raionul 16 FEBRUARIE; joi — raionul T. VLADIMIRESCU și raionul GRIVIȚA ROȘIE; vineri — raionul NICOLAE BĂLCESCU și raionul 23 AUGUST; sîmbătă — raionul LENIN și 16 FEBRUARIE; Duminică — toate raioanele din Capitală.**

Activele pionierești din taberele locale sînt invitate să organizeze faza pe tabăra locală la bazinul de înot de la Palatul pionierilor numai în zilele cînd raionul respectiv e programat, conform tabelului de mai sus.

La a XIII-a ediție a Cupei „Scînteii pionierului", întrecerile vor fi organizate pe două categorii de vîrstă: **prima categorie, 9—11 ANI inclusiv, iar cea de a doua categorie — 12—14 ANI inclusiv.**

Probele din concurs, atît pentru băieți cît și pentru fete, vor fi următoarele:

Categoria I (9—11 ani)

— 33 m LIBER
— 33 m BRAS
— ȘTAFETĂ 4x33 m LIBER.

Categoria a II-a (12—14 ani).

— 66 m LIBER
— 66 m BRAS
— ȘTAFETĂ 4x66 m LIBER.

La concurs nu pot participa înotătorii legitimați. Trebuie reținut că un concurent poate participa numai la o singură probă individuală și la ștafetă.

În finala pe Capitală, comisia de organizare va acorda premii primilor trei clasați la fiecare probă, iar organizația raională de pionieri, care va totaliza cele mai multe puncte în clasament, va primi **CUPA „SCÎNTEII PIONIERULUI" la natație.**

PIONIERI ȘI ȘCOLARI DIN BUCUREȘTI! PARTICIPAȚI ÎN NUMĂR CÎT MAI MARE LA CEA DE A XIII-A EDIȚIE A CUPEI „SCÎNTEII PIONIERULUI" LA NATAȚIE.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

VACANȚA în regiunea ARGEȘ

Și în frumoasa regiune Argeș, în vara aceasta, copiii petrec de minune. 110 000 pionieri și școlari vor fi cuprinși în tabere, vor merge în excursii și drumeții. Ba, unele tabere au ca oaspeți copii din toată țara. Așa că, fie că veți merge la Călimănești, la Păușa, Cozia, Lotru, Rucăr, Valea Mare, Stoenești, Păuleasca, Bughea de jos sau Voinești, peste tot veți intîlni multă voioșie. Aceasta, pentru că aici sînt taberele regionale unde aproape 3 000 de copii trăiesc clipe minunate.

Dar nu numai despre taberele regionale se poate vorbi. Mulți copii petrec zile frumoase de vacanță în taberele locale. Ei fac sport, cîntă, merg în excursii și drumeții. 90 000 de pionieri și școlari vor pleca în excursii locale și drumeții. Cît privește excursiile regionale și interregionale, acestea vor cuprinde peste 10 000 de copii.

La afara orașului Pitești, la cițiva kilometri, pe malul unei ape, Casa pionierilor a organizat o frumoasă tabără în corturi. Aici, copiii se distrează cum nu se poate mai bine, și tot ei gospodăresc. De aceea, mulți copii sînt nerăbdători să plece într-una din serii în această tabără.

Despre fiecare dintre aceste tabere, despre activitățile care de care mai interesante pe care le desfășoară pionierii din regiunea Argeș se pot scrie multe lucruri interesante. Și vacanța abia a început!

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ ÎN PARC

Un aspect obișnuit. Noi l-am surprins la Constanța, pe malul mării. Fără îndoială, cartea care face obiectul atenției celor trei copii e interesantă. La fel de frumoasă este și atitudinea pionierei care se poartă cu cei doi micuți ca o adevărată prietenă mai mare, învățîndu-i jocuri vesele sau, ca în momentul cînd a surprins-o obiectivul nostru, citindu-le o poveste!

Un Năică, o-ngîmfare și colacul de salvare

Geaba-l ceri, că nu ți-l dau.
Că înotul e sport greu!
Nu-l de tine și... nu vreau
Fiindcă e colacul meu.

Dar jonglînd cu îngîmfare,
L-a lovit cumva cu cotul
Și s-a dus colacu-n mare...
— Cum stai, Nae, cu înotul?

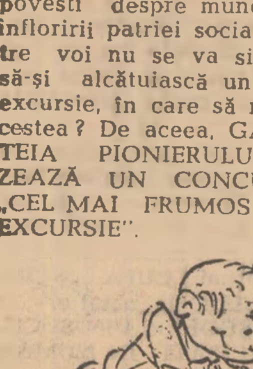
Repede Gheorghiță sare,
Lin înoată peste val,
Ia colacul de salvare
Și-l aduce pîn-la mal.

— Ia-ți-l mai și.. zi-i cu sportul
Chiar de ți se pare greu.
Mai învață și tu-notul
Fiindcă, de... „colacul tău"!

CONCURSUL NOSTRU pentru CEL MAI FRUMOS JURNAL PIONIERESC DE EXCURSIE

În vara aceasta, copii, ca și în anii trecuți, veți porni din nou în drumeții și excursii, cutreierînd meleagurile țării. La fiecare pas vă vor întîmpina, în peisajul neasemuit de frumos al patriei noastre socialiste, nenumărate frumuseți făurite de mîna omului: Bicazul și Săvineștii, orașele noi Victoria și Onești, marile cetăți ale focului — Reșița și Hunedoara, complexele de blocuri de locuințe din orașe, construcțiile satului socialist, edificii de cultură... Veți face cunoștință cu harnici muncitori și colectiviști, care vă vor povesti despre munca lor dedicată înfloririi patriei socialiste. Care dintre voi nu se va simți îndemnat să-și alcătuiască un mic jurnal de excursie, în care să noteze toate acestea? De aceea, GAZETA „SCÎNTEIA PIONIERULUI" ORGANIZEAZĂ UN CONCURS PENTRU „CEL MAI FRUMOS JURNAL DE EXCURSIE".

● La concurs puteți participa atît *individual* cît și *în colectiv*, adică jurnalul poate fi redactat *de către un singur pionier sau de mai mulți pionieri din aceeași școală.*

● Jurnalele de excursie pot fi însoțite și de *material folcloric* (poezii și cîntece populare, strigături) cules din localitățile pe care le veți străbate, desene și fotografii. De asemenea, redactîndu-vă jurnalele, trebuie să descrieți în mod cît mai grăitor, literar cele văzute în excursie. Nu uitați să notați corect numele diferitelor localități și persoane despre care va fi vorba în jurnalul vostru.

● Fiecare jurnal de excursie trimis redacției va fi însoțit de semnătura directorului școlii și a instructorului superior de pionieri, purtînd și ștampila școlii.

● Concursul se încheie la 15 septembrie 1963. Pentru o mai bună desfășurare a trierii lucrărilor, vă rugăm să trimiteți jurnalele voastre cît mai curînd după terminarea excursiei sau drumeției despre care ne veți scrie.

SE VOR DECERNA URMĂTOARELE PREMII:

Premiul I individual: O BICICLETĂ SEMICURSE.

Premiul II individual: UN APARAT DE FOTOGRAFIAT.

Premiul III individual: UN CEAS DE MÎNĂ.

Premiul I colectiv: UN TELEVIZOR.

Premiul II colectiv: UN MAGNETOFON.

Premiul III colectiv: INSTRUMENTE PENTRU O ORCHESTRĂ DE MUZICUȚE.

SUPLIMENTAR, pentru jurnalul care, între altele, va descrie mai frumos o întîmplare veselă din excursie, se acordă PREMIUL SPECIAL constînd într-un BINOCLU!

De asemenea, se vor acorda mențiuni în obiecte de excursie și sport, cărți.

Concursul a început! Așteptăm participarea cît mai multora dintre voi! ADRESA NOASTRĂ ESTE: Gazeta „Scînteia pionierului", București, Piața Scînteii nr. 1. Nu uitați să specificați pe plic: CONCURSUL pentru „CEL MAI FRUMOS JURNAL DE EXCURSIE".

Și ei participă la concurs!

Zilele trecute, treizeci și opt de pionieri din raionul Alexandria străbăteau cu mașina Bucureștiul, în prima lor excursie din această vacanță. Într-un colț, cineva citea cu glas tare, din „Scînteia pionierului", condițiile de participare la concursul pentru „Cel mai frumos jurnal de excursie". Geantă Paul încercă să acopere vocile celorlalți: „Știți, eu de cînd am plecat din Alexandria am notat tot ce am făcut în excursie. Așadar, jurnalul e ca și gata!". „Mie, cel mai mult mi-a plăcut vizita la Uzinele „Semănătoarea", spuse pe nerăsuflate Neagu Aurel, din comuna Storobăneasa. Să vezi cum se construiește o combină nu-i puțin lucru!". Un pionier spuse: De cînd îmi doresc o bicicletă de semicurse! Parcă mă văd, cu un număr prins în spate, în concurs. Și crainicul va anunța grav! Cîștigător al cursei Dumitrescu Lucian din Alexandria". Risetele celor mici îi acoperi vocea.

— Eu am să propun pionierilor din satul Calomfirești să participăm în colectiv la concursul „Scînteii pionierului", spuse Grigore Constanța. Și, cine știe, poate, la o serbare, vom cînta din muzicuțele obținute ca premiu!

...Așadar, pionieri, la lucru! Condeiele voastre să înregistreze ca un seismograf bătăile inimii și gîndurile voastre, atunci cînd veți cunoaște noi oameni, fapte și locuri din patria noastră!

DECEBAL ȚOCA

Îndrăgim gospodăria agricolă colectivă

Așa procedează pionierii

Departe, spre malul Siretului, tocmai la marginea tarlalei colectivei, stau pe un dîmb cîțiva copii. În bătaia ușoară a vîntului, unduiesc firele vînjoase de porumb. Pionierii privesc și sînt mulțumiți. Cultura destinată însilozării crește frumos, cu toate că a fost însămînțat tîrziu. De ce? Ei, tocmai aici începe povestea.

Era în primăvară. Ploile dese și abundente au făcut ca acolo, ca într-o pîlnie, să se strîngă toată apa. Pe o suprafață de 227 hectare apa ajunge pînă la un metru adîncime. Cultura de toamnă era, bineînțeles, pierdută. La fața locului s-au dus tovarășii Gheorghe Codruț, președintele gospodăriei, Gheorghe Lăcătuș, secretarul de partid, Marin Brătilă, secretarul organizației de bază U.T.M., și mulți alți colectiviști de nădejde. Ce era de făcut? Pînă la sosirea mașinilor-pompe ar fi trecut prea mult timp. Colectiviștii au hotărît ca fără zăbavă să înceapă lucrul. În ziua stabilită, deși nu se luminase încă de ziuă, peste șapte sute de colectiviști erau acolo. Trebuia făcut un șanț lung care să ducă apa spre Siret. Cu forțe proprii, colectiviștii l-au făcut. Alături de ei au fost și pionierii mai mari. N-au vrut să stea de-o parte. „Bucuriile colectivei sînt și ale noastre, au spus ei. La fel și greutățile. Trebuie să fim alături de cei mari". Dacă veți merge la ei în sat și veți vedea șanțul respectiv, să știți că o bună bucată, adică o sută de metri lungime este realizată de pionieri. Și nu e puțin lucru! Să lupți cu apa rece, cu pămîntul care era mai mult nămol, să lucrezi repede și bine, aceasta era în acel moment dovada dragostei față de colectivă, de avutul ei. Raileanu Vasile, Marin Georgeta, Sirea Ilie, Moghian Maria au fost printre cei mai harnici. Nici la școală n-au rămas în urmă. Cine a fost ascultat în ziua aceea, tot note bune a obținut!

Sînt mulți copii harnici în Nămoloasa-sat, raionul Galați, copii care iubesc munca și sînt dornici să pună umărul atunci cînd e nevoie. Ei știu prea bine că părinții și frații lor mai mari fac totul pentru ca ei să aibă o copilărie fericită și de aceea vor să le mulțumească prin fapte.

GETA COSTIN

O zi de tabără

Și în parcul Herăstrău din București funcționează o tabără locală.

Intr-un port fără corăbii

Am aterizat împreună cu Zdup intr-un loc unde am văzut cabane împrejmuite cu pomi, alei și flori, poștă, stadion, centrala telefonică, fîntînă arteziană, cabinet medical, teatru de vară, cinematograf și o piatră uriașă în mijlocul căreia se înălța ca un obelisc, un... catarg. Un adevărat oraș, un port la Marea Neagră — dar un port fără radă, fără diguri, fără dană și fără corăbii, în schimb cu o minunată plajă pe care, zilnic, peste 2 000 de locatari între 8 și 14 ani se bronzează după program. Prima constatare a lui Cioțîrnel Teofil din clasa a VII a a Școlii nr. 1 din Turnu Măgurele, proaspăt debarcat în acest port, a fost că marea e... mare și că dacă vrei să ai de-a face cu ea, trebuie să știi să o stăpînești. De aceea a fost printre primii care s-a înscris la cursurile de înot.

— Ai învățat să înoți, Teofile?

— Nu chiar ca Rău Magdalena, de la Școala medie nr. 3 din București... Ea e campioană pe tabără la bras-fete... Dar știu să plutesc și să înaintez puțin. Cînd învățam, am cam băgat de seamă că apa mării e prea sărată, dar... merită sacrificiul"!

— Apoi plaja, las pe ea cu plăcere un rînd de piele — intervine o... „congoleză", bucureșteancă de baștină, Micu Ioana din clasa a V-a de la Școala de 8 ani nr. 49 — chiar dacă în culoarea asta nouă îi va fi greu și mamei să mă recunoască. La... bronzat sînt campioană pe tabără. La alergări numai pe unitate. Dar mă antrenez serios. Vreau să-l întrec pe Varza Viorel din Arad, campionul taberei.

— Apă, plajă, alergări... vezi să nu slăbești, îi spun eu îngrijorat.

— Da? O să „slăbesc" ca Diaconu Ilie dintr-a V-a, Școala Pedagogică Craiova. În 2 săptămîni s-a îngrășat cu 3,200 kg. Treceți puțin pe la sala de mese și n-o să mai aveți teama asta.

— Am fost, o încredința Zdup, care amintindu-și brusc de „felul trei", a început să se lingă pe bot.

— Poți să alergi și să sari mai mult decît Cărăuș Marcel din Buziaș și tot te îngrași.

El e campion la sărituri și bun sportiv. S-a evidențiat — ca și Jurma Cornel, venit aci tocmai din Făgetul Banatului și Armancu Dorel sosit de la Brașov, — la ajutorul dat pentru amenajarea stadionului.

— Adică a bazei sportive, vrei să spui, — am corectat eu.

— Avem 5 terenuri de handbal, 6 de volei, 2 de fotbal, unul de baschet și o groapă de sărituri și toate la un loc se întind cît un stadion...

Pentru verificarea celor spuse, Zdup a încercat să alerge pe perimetrul „stadionului" cronometrat de profesorul de educație fizică Florin Stoenescu de la Școala medie nr. 6 din Ploiești. Dar s-a lăsat păgubaș. E drept, terenul e mare și apoi era mai plăcut să asiste la competițiile sportive din cadrul spartachiadei.

Eu am plecat spre teatrul de vară, călăuzit de firul unei melodii populare. Cînta Comănici Dorica de la Școala profesională „Partizanul Roșu" din Brașov. Se pregătea festivalul artistic de închidere a primei serii de la tabăra pionierească din Năvodari.

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

În tabăra de la Năvodari. Careul pionieresc. Peste cîteva clipe, începe o nouă zi de activități interesante.

Ce să fiu

Ei sînt la înălțime

S-a întîmplat într-o zi că în baraca de lemn de pe șantierul de construcții s-au întîlnit cîțiva tineri.

— Să trăiești, Costele! spuse bucuros unul dintre ei

— Era să nu te mai recunosc, Marine, ai crescut! zise un altul.

— Și tu lucrezi aici, Ilie? se bucură Gheorghe Stan, revăzîndu-și prietenul.

Primele cuvinte au fost spuse cu grabă, aproape fără să fie așteptat răspunsul. Apoi, discuția s-a înflăcărat tot mai mult. Poate că cineva, privindu-i de departe, și-ar fi putut închipui că, așa tineri cum sînt, nu pot vorbi decît despre cine știe ce lucruri fără prea mare importanță. Apropiindu-se însă de ei, oricine ar fi fost tentat să „tragă cu urechea" la ceea ce discutau tinerii aceștia. Să vă spun de ce. La început, pentru că i s-ar fi părut o discuție neobișnuită, de neînțeles. Unii vorbeau de nu știu cîte sute de metri pătrați, alții, de schele exterioare, alții de culori, de rezistență și de cîte și mai cîte altele. Apoi însă, treptat, se lămurea. Tinerii în salopete erau unii zidari, alții dulgheri, alții parchetari, toți foști colegi la Școala profesională de construcții din Pitești. Și iată, că numai după un an de la absolvire, alții după doi, s-au și întîlnit. De data aceasta, tovarăși de muncă pe unul dintre cele mai mari șantiere de construcții din oraș.

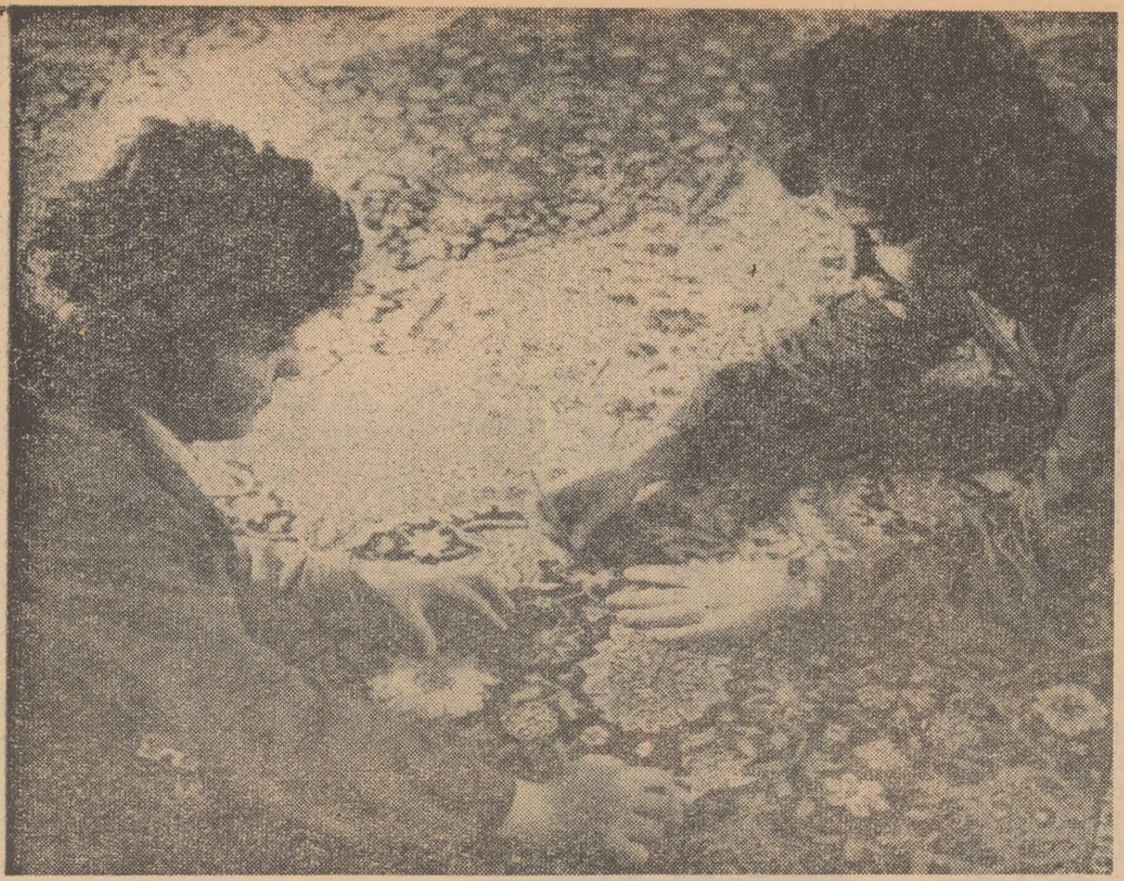
Gheorghe Stan, absolvent de doi ani al școlii, acum zidar calificat, are ce povesti prietenilor. A lucrat pe șantierul de pe Calea București, la zidirea atîtor apartamente din cvartalul de locuințe — Piața gării, la înălțarea blocului turn... Iar acum, iată, a terminat împreună cu echipa blocul 12 cu 60 de apartamente și a trecut la unul asemănător — blocul 10. Utemistul Gheorghe Stan nu are decît 19 ani, dar cîte nu-ți poate povesti despre frumusețea și satisfacțiile muncii sale! Ca și Constantin Avram, de altfel. Despre el, și acum își amintesc colegii cît de bine a învățat la școala profesională. Și uite, numai de un an este zidar și a și căpătat aprecierea tovarășilor de echipă.

— Haideți să trecem într-o zi pe la școală cu toții. Aud că s-au făcut multe lucruri noi, propuse cineva.

Într-adevăr, Școala profesională de construcții din Pitești n-a rămas așa cum o știau foștii elevi. Deși a trecut numai un an, atelierele, laboratoarele s-au îmbogățit. Iar anul acesta se vor mai construi încă șapte ateliere, un alt internat cu cantină. Și elevii de acum se străduiesc să fie mereu fruntași. Doar au atît de minunate condiții. De pe șantierele unde fac ei practică, fie că acestea se află la Călimănești, la Cîmpulung sau la Olănești, sosesc mereu vești la școală, că elevii „sînt la înălțime". Este încă o dovadă că, cu fiecare zi, ei îndrăgesc tot mai mult meseria pe care și-au ales-o, frumoasa meserie de constructor, meserie pe care ei v-o recomandă cu căldură.

ELENA TOFAN

Covoarele pluşate ţesute aici, la Cisnădie, sînt adevărate lucrări de artă.
În fotografie: controloarele de calitate Margareta Roman şi Eugenia Dîrjan examinînd cu atenţie un covor înainte de a fi expediat.

PE-UN PICIOR DE PLAI...

Bucurie, mîndră floare

Bucurie, mîndră floare,
Crescută din rod cu soare
Tare mult te-am căutat
Pînă ce de tine-am dat,
Că te-au ascuns cei avuţi
La săraci să nu te uiţi.
Dar de cînd te-am întîlnit
Şi în casă ne-ai venit,
Bucurie, mîndră floare,
Ai şters lacrimi şi sudoare
Şi ne-ai dat şi nouă soare,
Şi lumină şi hodină
Şi trai bun la masă plină.

(Culeasă de Belciug Ana din comuna Corni, raionul Botoşani).

Două flăcări gemene

Comuniştilor căzuţi în luptă

Ochii lor de cremene —
Două flăcări gemene
Arzînd aspru şi durut,
N-or cădea nicicînd în lut.
Ard în smalţul zorilor
Şi-n chilimul florilor
Seara pe la cîntători
Cînd se-ntorc din şut sondori,
Şi zîmbesc cu zările
Cînd se-nalţă mările
Holdelor, bogatelor —
Bucuria satelor.
Ochii lor de cremene,
Două flăcări gemene
Arzînd aspru şi durut
N-or cădea nicicînd în lut:
Azi îi port ca fiu şi-ostaş,
Şi-i las torţă la urmaş...

IGNEA LOGA
Cenaclul literar „M. Gorki", Combinatul Metalurgic Reşiţa

Mişcarea artistică de amatori a luat în anii noştri o mare dezvoltare.
În fotografie: echipa de dansuri a căminului cultural din satul Măderat, regiunea Banat.

Covorul FERMECAT

Cînd s-a terminat serbarea de sfîrşit de an, iar larma copiilor s-a pierdut undeva, afară, Paraschiva s-a trezit singurică. În sala de clasă care, golită acum, părea enormă.

O luă la fugă spre casă. La jumătatea drumului însă se răzgîndi: şcoala o terminase — cinci clase primare. Mai departe, ce-o să facă? Acasă, ai ei nu aveau o palmă de pămînt.

Se îndreptă spre drumul care duce spre Cisnădie.

Cu tălpile goale, întețind paşii, privea în depărtare oraşelul. „De-aşi avea la îndemînă... covorul fermecat! se gîndi ea, simţind praful fierbinte frigîndu-i picioarele. M-aşi urca pe el, şi"...

După cîteva ore de mers, ajunse. Se văzu, frîntă de oboseală, pe o stradă care nu se deosebia cu nimic de cele ale satului din care plecase. Numai hîrtoape. Deodată, se opri în loc: pe o uşă, în semiîntunericul unei încăperi, zări un covor neasemuit de frumos, în culori strălucitoare. Nu era oare chiar covorul din poveste? Şi în inimă îi încolţi speranţa.

Ridică privirea. Deasupra uşii, silabisi: „Pelikan — ţesătorie".

Trecu pragul. La un birou, patronul o întîmpină chicotind:

— Cîţi ani ai?

— Doisprezece... Mă cheamă Barta Paraschiva. Vreau să mă fac ţesătoare...

De săptămînile şi lunile care au urmat, nici nu vrea să-şi mai amintească. Ştie doar că într-o zi a căzut cu capul pe firele colorate de lînă. Migălise peste zece ore la un covor, împletind firele cu degetele. Simţise o sfîrşeală.

S-a trezit faţă în faţă cu patronul.

— Să nu te mai prind aici! i-a strigat acesta. Nu eşti bună de nimic, ai rupt firele... Şi pe obrazul istovit al fetei se întipări o palmă uriaşă, vînătă...

Aşa a ajuns Paraschiva Barta la alt patron, apoi la altul... Şi peste tot, aceleaşi maghernițe întunecoase, lipsite de aer, aceleaşi condiţii primitive de lucru.

La toate aceste întîmplări petrecute cu zeci de ani în urmă se gîndea Barta Paraschiva, veche ţesătoare, muncitoare la Uzinele textile din Cisnădie cînd, deunăzi, halele fabricii se umplură de veselia tinerelor absolvente ale şcolii profesionale.

Glasurile fetelor se auzeau peste tot.

— Bădilă Ana.

— Ţesătoare?

— Da... Şi Severin, colega mea, tot ţesătoare este. Smărăndache Victoria — filatoare...

Paraschiva se uita la fete cu dragoste, fericită. Curînd le văzu roind în jur, pe lîngă meşteri, harnice, dinaintea războaielor noi-nouţe, automate.

De-a lungul halelor, deasupra maşinilor învăluite în lumină de neon, se arcuiau, scînteietoare, ca nişte curcubeie, covoare pluşate, multicolore.

Cu privirile sigure, fetele le dirijau mersul...

Ca unor adevărate covoare fermecate!

AL. DINU IFRIM

UN RĂSPUNS PE SĂPTĂMÎNĂ ● UN RĂSPUNS PE SĂPTĂMÎNĂ ● UN RĂSPUNS PE SĂPTĂMÎNĂ

CĂLĂTORIA

de **EUGEN FRUNZĂ**

„Frumos e să călătoreşti!" — scrie într-o corespondenţă trimisă redacţiei elevul Bulzan Grigore de la Şcoala medie mixtă — Făget. El istoriseşte în scrisoarea sa despre o excursie făcută cu autobuzul pînă la fabrica de sticlă din Tomeşti. „Frumos e să călătoreşti!" — îi răspund, la rîndul meu ca un ecou credincios.

Într-adevăr, călătoria e şcoală şi cîntec. Ea îţi lărgeşte zarea şi îţi mişcă inima. Cîte gînduri noi se nasc şi cîte întrebări îşi află răspuns! Cîtă frumuseţe aduni în tine asemeni albinelor ce adună mierea în faguri! Cîte ciuturi te întîmpină cu apă limpede şi răcoroasă de la izvorul vieţii!

Şi ce frumos e să călătoreşti pe drumurile patriei noastre! De la leagănul apelor pînă la vărsarea lor, de la munţii semeţi pînă la marea cea veşnic schimbătoare, de la oraşele mari cu frunţile înfipte în cer pînă în satele pitite prin vîlcele — peste tot e patria ta, mireasmă fără seamăn şi sărut binecuvîntat. Peste tot iscusinţa şi dragostea oamenilor sporesc bogăţia ţării. De sub pămînt ţîşnesc izvoarele de petrol sau urcă vagonetele cu cărbune şi minereuri de tot solul. Lîngă păduri fumegă marile combinate de prelucrare a lemnului. Pe ape repezi domnesc hidrocentralele, scăpărînd lumină pe sute de kilometri depărtare. Lîngă podoabele străvechi ale naturii, constructorii socialismului înalţă an de an noile cetăţi ale industriei, ale ştiinţei şi cîntecului omenesc.

Dar lanurile de grîu şi porumb, legănate de vînt pe întinderi nesfîrşite! Acolo e împărăţia pîinii. Acolo îşi arată colectiviştii destoinicia şi dragostea de ţară. Acolo înoată, ca nişte nave în ocean, maşinile puse la îndemîna ţăranilor. Tractoarele trudesc şi asudă sub arşiţa soarelui. Secerătorile mecanice grăbesc ca nişte gospodine vrednice. Combinele burduşite de rod îl mestecă într-una şi îl toarnă ca pe o ploaie de aur, în saci.

Nenumărate sînt minunile muncii omeneşti. Călătoria ţi le dezvăluie, pe rînd, şi te îndeamnă la fapte mari.

Călătoriţi, cînd aveţi prilej potrivit, dragi pionieri şi şcolari! Călătoria e spor de viaţă şi zestre pentru viitor.

Dar să nu uitaţi un lucru. O călătorie irosită, fără atenţie la cele din jur, înseamnă vreme pierdută. Călătoria cere ochi deschişi şi urechi destupate. Altminteri nu te alegi cu darurile ei.

Vă doresc tuturora excursii şi drumeţii pline de învăţăminte în această vacanţă, care vă cheamă s-o petreceţi cu folos.

Şi să-mi scrieţi, dacă vreţi, despre cele văzute. Aştept.

- În aceste zile pe ogoarele colectivizate ale patriei, se lucrează din plin și cu toate forțele, se seceră, se treieră, se înmagazinează recolta, se fac arături de vară.
- Să recoltăm la timp și fără pierderi! Iată lozinca sub care se desfășoară bătălia pentru asigurarea pîinii poporului muncitor.

CUNUNA de spice

Și astăzi, ca în atîtea dimineți din ultimele zile, răsăritul soarelui îl găsi pe Dumitru Tîrcolea, președintele gospodăriei agricole colective din comuna Buzescu, raionul Alexandria, în mijlocul lanului de grîu. Privea cu nesaț unduirea mării de spice în adierea vîntului călduț de iunie. Alături de el, o tînără mărunțică, cu păr bogat — Zamfira Ferăstrău, inginerul agronom.

— Ce zici, tovarășa ingineră, peste o zi-două pornim combinele? întrebă președintele. Cîteva clipe, Zamfira mai vîntură în palma boabele de grîu, examinîndu-le cu atenție, apoi spuse veselă:

— Nu peste o zi-două, ci astăzi, chiar acum trebuie să începem recoltatul!

— Dacă-i așa, atunci să le dăm de știre oamenilor!

În cîteva clipe, vestea că pe tarlaua de la Vetrele începe recoltatul grîului a făcut înconjurul întregului sat. Iar după cîteva ceasuri, zeci de colectiviști vîrstnici și tineri, zeci de mașini și atelaje au împînzit lanul. Începuse sărbătoarea recoltatului! La sfîrșitul zilei, bilanțul arăta că se strînsese recolta de pe aproape 100 de hectare de grîu, din cele peste 1 000, cîte are colectiva. Și recolta se arăta tare bogată. Ei au ținut să sărbătorească acest eveniment — prima zi a recoltatului din acest an — într-un mod deosebit. Cînd peste cîmpuri începuse să se lase amurgul, un grup de oameni s-au apropiat de Floarea Răduț, o fată cu plete aurii, cea mai tînără colectivistă din brigada de cîmp, și i-au pus pe cap o bogată cunună de spice. Era, în acest gest simplu și gingaș, nu numai respectul oamenilor pentru hărnicia fetei, ci și bucuria muncii, a belșugului.

M. A.

VEȘTI DIN TABĂRĂ

Vacanță ca-n povești

Aici, pe Valea Prahovei, e minunat de frumos. De jur-împrejur crestele înverzite ale munților, pe care poposim adesea ca să le admirăm mai de aproape. La poalele munților, în clădiri moderne, se află tabăra noastră. Avem hrană îmbelșugată și gustoasă, aer mult și mereu proaspăt, iar veselie și voie bună — cît poftești! În fiecare zi participăm la activități care de care mai frumoase și mai interesante: concursuri literare și sportive, jocuri distractive, vizionăm filme, citim cărți, reviste, ne odihnim, cîntăm. Din zori și pînă se înserează tabăra freamătă de veselia și voioșia noastră.

E o vacanță minunată, ca-n povești!

PĂUNESCU MIHAI
tabăra centrală
de pionieri și școlari
Posada

Inițiativa „istoricilor"

Și la noi în sat, unde este organizată o tabără locală, se desfășoară o bogată activitate. De curînd, de exemplu, am fost într-o excursie foarte interesantă, la Institutul de cercetare a plantelor de la Fundulea, și la București — Capitala patriei noastre, unde am văzut atîtea frumuseți. Apoi, am participat la o acțiune foarte frumoasă, inițiată de „istoricii" școlii: cercetarea locurilor istorice din preajma satului. În prezent, pregătim un bogat program artistic închinat zilei de 23 August.

DRAGOMIR ELENA
comuna Ion Roată,
raionul Urziceni

Vizită instructivă și... gustoasă

Drumeții, excursii, vizionări colective de filme și spectacole, întreceri de volei și fotbal — sînt acțiuni la care noi, pionierii și școlarii, participăm cu mult drag în vacanța aceasta. Mie mi-a plăcut însă foarte mult vizita pe care am făcut-o la o gospodărie agricolă colectivă din apropierea orașului. Am văzut acolo cît de bine se muncește în colectivă, cît de îmbelșugat este traiul colectiviștilor, și — ceea ce a fost foarte interesant și plăcut totodată, pentru noi — am ajutat la culesul... vișinelor!

PINTEA ION
Școala de 8 ani nr. 8, Cluj

SĂRBĂTOAREA NAȚIONALĂ A R. P. MONGOLE

La 11 iulie 1963, poporul frate mongol sărbătorește o aniversare glorioasă: împlinirea a 42 de ani de la victoria revoluției populare din 1921, care a deschis Mongoliei drumul spre o viață liberă și independentă, spre bunăstare și progres social: drumul socialismului.

Cu cinci-șase decenii în urmă, Mongolia era una dintre cele mai înapoiate țări de pe glob. În întreaga țară nu exista nici o întreprindere, nici o cale ferată sau șosea, nici un medic; neștiința de carte era generală, iar poporul era ținut în cea mai cruntă mizerie de către feudalii autohtoni și imperialiștii străini. În anii puterii populare industria, agricultura, arta, știința cunosc o puternică înflorire, nivelul de trai al maselor crește continuu, iar copiii — tînăra generație a Mongoliei noi — trăiesc o viață fericită, plină de bucurii.

În fotografie: cîteva eleve de la Școala de muzică și coregrafie din Ulan Bator.

În „vacanță"

— ...François Maurois!? Mă, tu ai nume de conte!

François îl privi grav, prin lentilele ochelarilor.

— De... conte? se minună el.

— De conte, da, rîse circiumarul. Marie, strigă acesta spre bucătărie, n-ai vrea să te-ajute la bucătărit un conte?

Dinspre bucătărie se auzi un rîs cristalin și peste o clipă, în ușă apăru o fată tînără, cu ochii mari și limpezi; avea fața numai zîmbet și cînd îl zări pe François lîngă circiumar, se opri mirată.

— El e... contele?!

— El, rîse iar crîșmarul. E și el conte cum ești tu prințesă, da' are un nume!... Ia-n auzi-l, numai: François Maurois! — pronunță el cu o voce de bariton.

Crîșmarul rîse iar gros și îl împinse ușurel, de la spate, către bucătărie; François se urni anevoie, dar zărind zîmbetul ce înflorise iar pe fața fetei, înaintă curajos.

Marie îl conduse în bucătărie.

Era o încăpere destul de mare; în mijloc trona o masă solidă de stejar, pe care se odihneau niște vase abia spălate; lîngă geam, în fund, se afla soba mare, duduind încă sub căldura de iad a injectorului cu păcură. Incolo, lui François nu-i mai atrase nimic atenția, totul era obișnuit: tacîmuri, vase de gătit, într-un colț niște zarzavaturi veștede...

— Și ce-am să fac eu? întrebă François cu glasul dintr-odată trist și rece.

— Cîți ani ai? îi răspunse Marie cu o întrebare.

— 13...

— Ești elev?

— Da... Ce-am să fac eu? întrebă iar François, privind-o nedumerit prin ochelarii săi cu lentile puternice.

— Stai jos, îi spuse iar Marie, ocolind răspunsul. Știi, nici eu nu-s slujnică. Sînt... studentă.

Băiatul tresări.

— Studentă?!

— Da, la Sorbona... la Litere... Îmi petrec vacanțele la Paris, muncind pe apucate. Ai mei nu mă pot întreține și mai strîng bani pentru o carte, pentru o haină...

Fata îl privea țintă, îi căuta privirea, dar François, trist, nu și-o dezlipea din podea.

Într-un rînd, ridică ușurel capul și, privind-o iar prin lentilele mari ale ochelarilor, spuse gînditor:

— Și eu... tot pentru o carte... pentru o haină.. Apoi repede, ca și cum s-ar fi temut că a vorbit prea mult, întrebă iar:

— Și ce-am să fac eu aici?

Marie se ridică de pe scaun și se duse la chiuvetă, de-i deșurubă robinetul. Pe coridor se-auzeau pași grei — venea circiumarul.

— ...Ai să m-ajuți, acum, să spălăm vasele... — spuse ea, gînditoare.

Cînd crîșmarul apăru în cadrul ușii, pe coridor pendula bătu de șapte ori: începea prima zi de vacanță a lui François.

EMIL EMANOIL

ÎN LUMEA RASIȘTILOR AMERICANI

Dacă nu-i una... e alta

...Cînd totul se liniștise și Clyde Kennard se credea fericit, a căzut năpasta. Într-una din zile, cînd băiatul se îndrepta către sala de cursuri, un polițist i-a pus mîna pe umăr și i-a spus:

— Clyde Kennard, ești arestat. Ai furat 25 de dolari de la...

Clyde a căutat să se dezvinovățească — doar nu furase nimic! — dar cine îl asculta?! Totul fusese aranjat de poliție în așa fel încît studentul negru Clyde Kennard — care avusese „îndrăzneala" nemaipomenită să se înscrie la colegiul „numai pentru albi" din Mississipi — să fie găsit vinovat și... condamnat.

A încercat Clyde să-și dovedească nevinovăția în fața judecătorilor, a mai marilor statului Mississipi (S.U.A.) dar cine să-l asculte pe-un negru? Rasiștii americani știau că studentul negru n-a furat nimic, dar voiau să-l pedepsească cu orice preț și în așa fel, încît nici un negru să nu mai cuteze vreodată să ceară admiterea într-un colegiu sau într-o facultate pentru albi.

Și Clyde a fost „judecat", găsit vinovat și condamnat la 7 ani închisoare!

Doi ani a stat Kennard la închisoare, supus unui tratament mai mult decît inuman, îngrozitor.

Iarna trecută, pe neașteptate, guvernatorul l-a găsit nevinovat și l-a grațiat: știa el de ce! Kennard a fost transportat la Chicago, la masa sa, și foarte curînd, lumea a aflat că Clyde era bolnav de cancer.

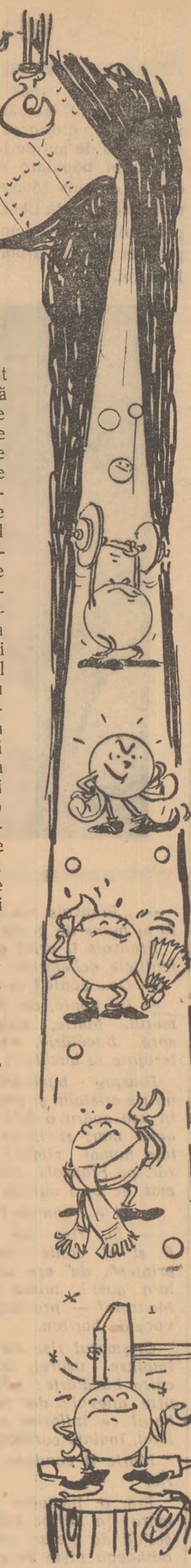
Acum cîteva zile, Clyde a murit.

A murit primul student negru care a încercat să treacă barierele rasiste ale instituțiilor de învățămînt din Mississipi. El a căzut victimă rasismului într-o vreme cînd negrii din S.U.A. abia se ridicau, mai organizat, la luptă pentru drepturile lor.

Astăzi, poporul negru de 20 milioane din S.U.A. se ridică la luptă organizat, țara întreagă răsunînd, de la un capăt la altul, de manifestațiile organizate de negri, de protestele lor drepte, susținuți fiind de întreaga omenire progresistă.

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

O tinerețe lungă

Conf. univ. I. TRIPȘA
Directorul Institutului de Cercetări Metalurgice

Cu cîteva mii de ani în urmă, după ce oamenii au învățat să folosească puterea focului și poate după ce izbutiseră să construiască roata atît de necesară tuturor mașinilor din zilele noastre, ei au mai făcut o mare descoperire. Este vorba despre descoperirea și folosirea fierului, cu care omenirea a urcat pe o treaptă nouă în existența sa. Această treaptă se numește „epoca fierului", în care trăim și noi. Firește, între timp știința și tehnica au progresat enorm, de aceea se și spune despre secolul nostru că este al electricității, al energiei atomice, al maselor plastice, al radio-electronicii, al sateliților, și enumerarea noastră ar putea încă să continue. Cea mai veche dintre ele este tot epoca fierului, cu toate că fierul, adică fonta și oțelul, n-au îmbătrînit de loc. Lunga tinerețe a fierului se datorește în primul rînd calităților sale deosebite care au făcut ca acesta să pătrundă în toate domeniile vieții noastre, chiar și în cele mai noi dintre ele. Am putea spune chiar că fără oțel noile domenii nici n-ar fi putut să apară. Să luăm de exemplu marele succes al rațiunii și al muncii umane care este **cosmonautica**. La înfăptuirea visului de veacuri al omenirii de a zbura și-au adus contribuția și metalurgiștii care au reușit să creeze noile tipuri de oțeluri și aliaje capabile să reziste la temperaturile foarte înalte care se dezvoltă în timpul lansării rachetelor și sateliților. Noile oțeluri rezistă în același timp la frigul pătrunzător din spațiul interplanetar, la acțiunea radiațiilor cosmice, la eforturile și presiunile foarte mari care apar în momentul lansării. Oamenii de știință, muncitorii și tehnicienii oțelari au reușit să creeze noi tipuri de oțel în care au introdus unele dintre elementele care se numesc chiar și astăzi „elemente rare" și care, pînă nu de mult, fie că nu erau de loc cunoscute, fie că se produceau în cantități foarte mici, de ordinul gramelor. Printre aceste „elemente rare" se numără titanul, vanadiul, niobiul, tantalul și toate cele 15 elemente care se numesc împreună **lantanide**. Pentru oțel ele s-au dovedit tot atît de necesare ca și vitaminele pentru organismul omului. Cantități foarte mici din aceste elemente îmbunătățesc într-o măsură foarte mare proprietățile oțelului. Este suficient, de exemplu, să se introducă în oțel cîteva miimi de procent de bor pentru ca acesta să devină mai puternic și în același timp să se poată prelucra mai ușor în tot felul de piese necesare în construcția mașinilor.

Studiind în laboratoare cu ajutorul unor aparate de mare precizie din care nu lipsește microscopul electronic, oamenii de știință au reușit să descifreze încetul cu încetul influența fiecăruia din elementele de aliere asupra oțelului. In ultimul timp, ei s-au apropiat foarte mult de posibilitatea de a „proiecta" noile mărci de oțeluri, după proprietățile pe care acestea trebuie să le aibă pentru a putea fi folosite într-o nouă mașină mai puternică decît înaintașele sale. Oamenii de știință stabilesc astfel compoziția chimică pe care trebuie să o aibă noul oțel. După aceasta, în institutele de cercetări se fac în cuptoare mici, experimentale, șarje din acest oțel și cu ajutorul altor aparate se controlează dacă acesta are sau nu proprietățile pentru care a fost creat. Dacă rezultatele nu sînt cele așteptate, cercetările continuă, se reface rețeta, se elaborează noi șarje ș.a.m.d. pînă se obține oțelul căutat. In felul acesta se mărește mereu tinerețea oțelului, materialul cel mai folosit în construcția tuturor mașinilor.

Iată un aspect al Institutului de Cercetări Metalurgice din București.
Aici se află instalațiile pentru determinarea proprietăților mecanice la cald ale oțelului.

Se împlinesc 81 de ani de la nașterea lui

TRAIAN LALESCU

Anul acesta se împlinesc 81 de ani de la nașterea lui Traian Lalescu, unul dintre cei mai mari matematicieni pe care i-a avut țara noastră și unul dintre matematicienii de seamă din lume.

Născut în anul 1882, fiu de țărani săraci din Banat, Traian Lalescu a îndurat în copilărie multe lipsuri datorită greutăților materiale în care se zbătea familia sa. Inteligent și sîrguincios la învățătură, el reușește să se înscrie la liceul din Iași pe care-l termină în mod strălucit, numele lui fiind săpat pe tabla de onoare a școlii. După multe stăruințe și intervenții, Traian Lalescu obține o bursă pentru a-și continua studiile de matematică pentru care se simțea atras în mod deosebit. După terminarea Facultății de Științe a Universității din București, el reușește, cu ajutorul unei burse modeste, să plece în străinătate pentru a-și continua studiul matematicilor. Aici el a lucrat cu multă dragoste pentru lărgirea cunoștințelor cu care venise din țară. Facultatea de matematică din Paris a apreciat în mod deosebit lucrarea sa de doctorat privind teoria ecuațiilor integrale. Întors în țară, Traian Lalescu a lucrat ca profesor de liceu, a fost conferențiar la Universitatea din București și apoi profesor universitar. O perioadă lungă el a fost director al Școlii politehnice din Timișoara, a cărei înființare se datorește în mare măsură insistențelor sale. Era apropiat de studenți, cărora le împărtășea cu dragoste din bogatele sale cunoștințe, știa să-i înflăcăreze cu entuziasmul său. Numele lui Traian Lalescu a devenit cunoscut prin lucrările sale deosebit de valoroase în domeniul matematicilor. Autor a nenumărate manuale, Traian Lalescu a adus o contribuție importantă la răspîndirea cunoștințelor și ridicarea nivelului cultural al maselor. Multe din lucrările sale au fost tipărite și în străinătate, numele lui fiind bine cunoscut peste hotare. Deosebit de talentat, preocupat de ridicarea activității matematicii romînești, profesor și îndrumător al multor matematicieni romîni, Traian Lalescu este o figură de seamă a științei romînești.

Școala matematică romînească, la întemeierea și dezvoltarea căreia Traian Lalescu a avut un rol de seamă, a dus mai departe tradițiile și prestigiul de care s-a bucurat și se bucură ea ca urmare a activității unor matematicieni de frunte ai țării noastre.

M. NEGREA

Sfaturi pentru FILATELIȘTI

Cîteva lucruri despre mărcile poștale:

Dințătură sau dantelură se numește numărul dințișorilor de pe marginile mărcilor, care se fac prin găurirea (perforarea) coalelor de mărci, pentru a fi ușor desfăcute unele de altele. Mărcile pot fi însă și fără asemenea dinți, de aceea trebuie precizat, atunci cînd vorbim de o marcă, dacă este dințată (dantelată) sau nedințată, (nedantelată).

Cînd se spune despre o marcă că este „dințată 11" înseamnă că are această dințătură pe toate cele patru laturi; cînd se spune că e „dințată 12 × 13", înseamnă că are pe partea orizontală dințatura 12, iar pe partea verticală dințatura 13.

Odontometru este o liniuță de carton sau celuloid, avînd pe toate cele patru laturi și pe amîndouă fețele puncte de diferite mărimi, pentru numărarea dințaturii mărcilor. Patratul negru de pe una din fețele odontometrului servește pentru găsirea filigranului.

Filigran se numesc semnele (desene, litere, cifre sau linii), care se văd atunci cînd privim marca în zare, sau atunci cînd o punem pe partea neagră a odontometrului, cu partea tipărită în jos.

Penseta este un clește de metal, cu care apucăm mărcile, spre a le feri de stricăciune (îndoire, ruperea dinților etc). O marcă își pierde valoarea chiar dacă are numai un singur dinte rupt.

Dublet se numește al doilea exemplar pe care-l avem dintr-o marcă, iar stoc se spune atunci cînd avem mai multe mărci de același fel. Acestea se păstrează în mici clasoare, numite carnete de schimb, sau în plicuri de foiță transparentă, și le putem schimba cu alte mărci care ne folosesc nouă.

De vorbă cu corespondenții

În fiecare zi, în stoluri multicolore, sosesc de pe meleagurile patriei noastre, la redacție, porumbeii voiajori. E vorba de scrisorile voastre, dragi corespondenți. Ele sînt menite să aducă redacției — și aduc — informații despre activitățile pionierești cele mai interesante, despre aspecte din realizările regimului democrat-popular în orașele și satele noastre, vești despre cum se comportă pionierii în diferite împrejurări.

Se mai întîmplă însă ca unii dintre micii corespondenți să ne trimită scrisori incomplete, scrisori care conțin informații despre activități importante din unitatea sau detașamentul lor, însă descrise sumar, la modul general, fără a preciza cel puțin cîteva lucruri absolut necesare. De obicei, o scrisoare de acest gen e scrisă cam în felul următor:

„Dragă redacție

Pionierii din școala noastră au organizat o frumoasă acțiune de strîngere a fierului vechi și au dat ajutor la plivit în gospodăria colectivă. Salut voios de pionier, Popescu Gheorghe".

Bineînțeles că o asemenea scrisoare nu poate fi folosită. Din ea nu ne putem da seama dacă acțiunea de strîngere a fierului vechi a fost organizată pe unitate sau pe detașament, în ce zi a fost organizată, cîți pionieri au participat, ce cantitate s-a strîns, care pionieri s-au evidențiat și alte lucruri importante, pe care corespondentul le cunoaște bine. Presupunem că le cunoaște bine pentru că în primul rînd ca să poți informa corect redacția despre o acțiune, trebuie mai întîi ca pionierul care ne informează, să participe direct la acțiunea respectivă.

Bineînțeles, asta nu înseamnă că dacă un corespondent cunoaște o faptă frumoasă, lăudabilă sau chiar o faptă criticabilă, a unui coleg să nu scrie despre ea. Dimpotrivă, trebuie să scrie.

Se mai întîmplă uneori — destul de rar dar, totuși, se întîmplă — ca din dorința de a avea o scrisoare cît mai frumoasă, unii pionieri să facă apel la ajutorul vreunui frate mai mare sau chiar al părinților. În acest caz corespondentul nostru va rămîne mereu în faza de... începător. Experiența o capeți atunci cînd te străduiești tu însuți.

Un adevărat corespondent trebuie să fie totdeauna un bun cunoscător al activităților pionierești, să știe să aleagă din toate întîmplările zilnice pe cele mai semnificative, mai pline de învățăminte.

Ce-ar face, de pildă, un corespondent care vrea să scrie despre echipa de fotbal a clasei lui care a cîștigat, să zicem, un meci greu, iar golurile au fost marcate, din întîmplare, de un coleg în situație de corigență sau slab la învățătură? Mai merită colegul său să fie evidențiat? Bineînțeles că nu. Prima sarcină a pionierului și a școlarului este învățătura.

Faptele, întîmplările, activitățile pionierești despre care scrie un corespondent trebuie să fie bine cunoscute și personal verificate. Dacă se scrie, de exemplu, că un detașament a cules 25 kg plante medicinale, cifra aceasta trebuie să fie exactă. Pentru a nu greși în asemenea cazuri, corespondentul trebuie să aibă la el un carnețel în care să-și noteze cu claritate faptele și cifrele care-l interesează, numele colegilor despre care e vorba — chiar dacă îi cunoaște bine.

Aceste cîteva lucruri amintite mai sus sînt necesare nu numai în scrisorile prin care corespondentul ne face cunoscute aspecte din activitatea pionierească ci și la orice fel de scrisoare în care ne comunică ceva.

Așteptăm scrisorile voastre.

RODICA

TETRATLONUL PRIETENIEI, FAZA PE ȚARA

Stadionul C.F.R. din Timișoara, îmbrăcat în haine de sărbătoare, gazda fazei pe țară a Tetratlonului prieteniei, a cunoscut sîmbătă 29 și duminică 30 iunie 1963 atmosfera marilor întreceri. Aici au venit mici atleți din toate colțurile țării, și timp de două zile cronometrul, ștacheta și panglica de oțel gradată n-au prididit să constate performanțele acestor copii.

Concursul a început, spectaculos, cu proba de 60 m plat fete. Aici am remarcat seria fetelor de la Școala medie nr. 2, Brașov. Chiar de la început, eleva Vitalyos Ecaterina se distanțează cu autoritate. Ea trece prima linia de sosire înregistrînd 9,2 sec.

Nu la fel de repede a fost însă decis cîștigătorul probei de 60 m plat băieți în seria echipei clujene. Băieții pornesc foarte rapid, compact, „piept la piept". Abia pe linia de sosire, elevul Negruțiu Ion, cu un ultim efort, reușește să atingă primul firul cu pieptul și înregistrează 7,5 sec.

Privirile sînt îndreptate acum spre groapa de sărituri în lungime. De la prima încercare, fetele de la Școala medie nr. 22 București se impun cu autoritate. Iat-o pe eleva Petrescu Aura. Ea parcurge în mare viteză pista de elan... o bătaie puternică în prag, o plutire spectaculoasă în aer... și pragul rămîne în urma ei la 4,96 m!

Dintre băieți s-a remarcat la această probă elevul Gheorghe Ion de la Școala medie nr. 5 din Constanța. Aflîndu-se într-o formă bună, el a reușit să sară 5,45 m.

Cu toată căldura care a urcat destul de mult în aceste zile mercurul termometrelor, avîntul întrecerii micilor atleți nu a slăbit, întrecerile continuînd cu aceeași intensitate și duminică.

Disputată a fost și proba de aruncare a mingii de oină. Am remarcat aici aruncarea Lucreției Neagoe, din Brașov (52,89 m) și aruncarea lui Filip Nicolae, din Hunedoara (80,20 m).

În vreme ce ultimele probe erau pe sfîrșite, la biroul comisiei tehnice mașinile de scris țăcăneau într-una, centralizînd rezultatele de pe fișele de concurs. Pe înserat, cei peste o sută de finaliști, veniți din toată țara, au aflat rezultatele finale. Iată primele clasate.

Locul 1 fete: *Școala medie nr. 35 din București (Agrapina Liliana, Moraru Sanda, Gheorghe Cornelia, Dafinescu Cezara, Boroș Anca, Secară Dana) 1 539 puncte. 2. Școala medie nr. 2 din Brașov, 1 514 puncte. 3. Școala medie Codlea, 1 437 puncte.*

Locul 1 băieți: *Școala medie nr. 5 din Cluj (Sepsy Andrei, Chiorean Vasile, Bocu Barbu, Negruțiu Ion, Gligor Sandu, Ovedenie Dan) 1 814 puncte, NOU RECORD REPUBLICAN ȘCOLAR. 2. Școala medie nr. 13 București, 1 651 puncte. 3. Școala medie nr. 2 Craiova, 1 616 puncte.*

Antrenoarea echipei cîștigătoare la fete, profesoara Elisabeta Stănescu, ne-a declarat: „Sînt mulțumită de întreaga echipă! Nici nu știu pe care din elevele mele s-o evidențiez mai întîi. Toate au luptat admirabil. Nu m-aș fi așteptat, de exemplu, ca Gheorghe Cornelia, al cărei record personal la înălțime era 1,30 m să treacă în finală 1,44 m!".

Cîteva cuvinte ne-a spus și profesorul Marian Pășcălău, antrenorul micilor atleți din Cluj: „Sîntem fericiți că am învins. Cele mai multe puncte ni le-a adus Sepsy Andrei, 392. Toți însă au contribuit la succesul echipei, rezultatul total de 1 814 puncte reprezentînd un nou record republican școlar. Dintre ceilalți concurenți mi-au plăcut micii atleți din Iași, pe care îi consider sportivi cu reale perspective".

Finala pe țară a Tetratlonului prieteniei, disputată cu entuziasm de cei mai tineri atleți, a încununat cu succes un larg șir de întreceri la care au luat parte zeci de mii de copii din satele și orașele patriei. Tuturor acestora le urăm noi performanțe valoroase.

DINU ALEXANDRESCU
NICOLAE BULGARU

Pentru serbările voastre din tabără

Seceriș

de EMILIA CĂLDĂRARU

Seceriș, seceriș!
Sub albastrul coperiș
Trec colinele pieptiș,
În curciș și-n curmeziș.

Nici un spic, oricît de mic,
Nu-și găsește ascunziș.
Pe șes larg, pe povîrniș:
Seceriș, seceriș!

Pe tarlale, se prăvale
Zumzeț ca de urdiniș.
Rîde soarele-n suiș,
Seceriș, seceriș!

Tupilată-ntr-un desiș,
Cîntă lia — Ciocîrlia.
Cîntă omul, cîntă glia,
Seceriș, seceriș!

Uite-mi plouă pe bariș.
Nu cu ploaie, nici cu rouă,
Ci cu bob de grîu îmi plouă.
Seceriș, seceriș!

Las' să plouă, las' să plouă
Cu rod nou, de viață nouă:
Pîine-n rumen înveliș.
Seceriș, seceriș!

Fată-n maramă de nea

de HORIA ARAMĂ

Patrie, dragostea mea,
fată-n maramă de nea,
unde mă-ntorc îți zăresc
chipul în veci tineresc.

Suie livada cu meri
brațele spre primăveri, —
tu sui cu ea și-o petreci
spre-o primăvară în veci.

Suie uzine — dumbrăvi,
urci lîngă ele în slăvi
spre viitorul deschis
pînă la vis, peste vis.

Patrie, dragostea mea,
fată-n maramă de nea,
harnice mîini țesătoare,
vrednică învățătoare,

suie cu vremea ce-ți prinse
aripi înalte, întinse,
suie ca valul, ca zidul,
cum te îndeamnă partidul.

Cu veselia în vacanță

SCRISOARE

Dragă Vasilică,

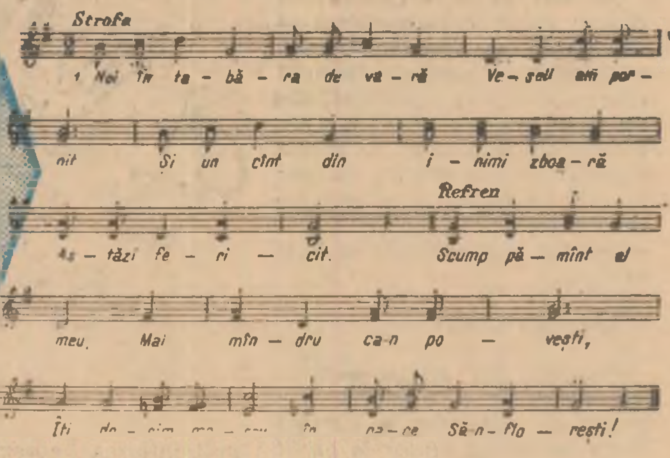
Astăzi am primit
Cartea ta poștală. Ești un fericit
că stai fără grijă, ca un absolvent;
eu tocesc acasă ca un corigent.
Pe căldura asta înăbușitoare
tu te scalzi în mare, eu mă coc la soare
și cu limba scoasă — parc-aș fi Lăbuș —
mai citesc trei pagini, mai mă bag sub duș.
Și iar trec la Țepeș, la Ștefan cel Mare,
mai înghit o bază, doi acizi și-o sare,
fac trei revoluții, scot o rădăcină,
mă-nfierbînt de parcă iau o aspirină,
mai scriu trei formule și de-atît frecuș
n-am altă scăpare decît iar sub... duș.
Uite-așa vacanța tristă mi se-mparte:
stau sub duș trei sferturi și un ceas sub carte.
Hei, de-abia acuma mi-am putut da seama
ce dreptate multă are biata mama,
Ține și tu minte, dragă Vasilică:
„Nu ajungi la mare cu o notă mică"

Te sărută
Nae,
ce se scaldă-n baie

p. conf. FLORIN IORDĂCHESCU

CÎNTEC DE TABĂRĂ

Versuri: CR. CONSTANTINESCU Muzica: ELLY ROMAN

Noi în tabăra de vară
Veseli am pornit —
Și un cînt din inimi zboară
Astăzi fericit.
Refren:

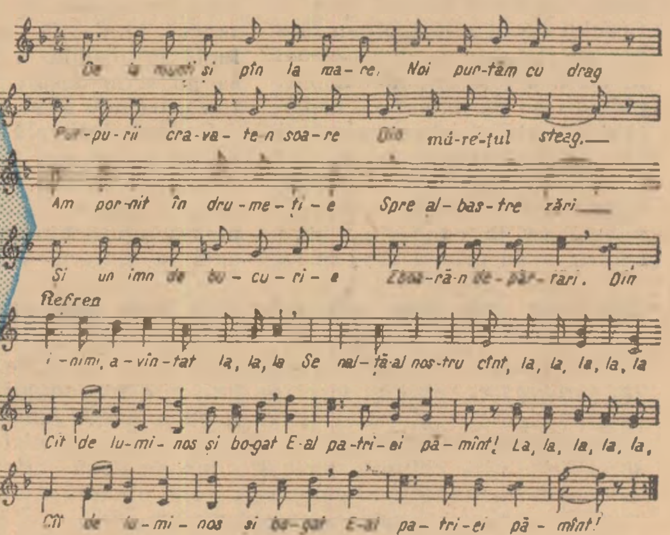
Scump pămînt al meu,
Mai mîndru ca-n povești,
Îți dorim mereu
În pace să-nflorești.

Multe clipe minunate,
Cîntece și foc,
Le vom înșira pe toate
Seara lîngă foc.
Refren...

De la munte, de la mare,
Noi vom aduna
Focul razelor de soare
Și lumina sa.
Refren...

ÎN DRUMEȚIE

Versuri: CR. CONSTANTINESCU Muzica: FLORIN COMIȘEL

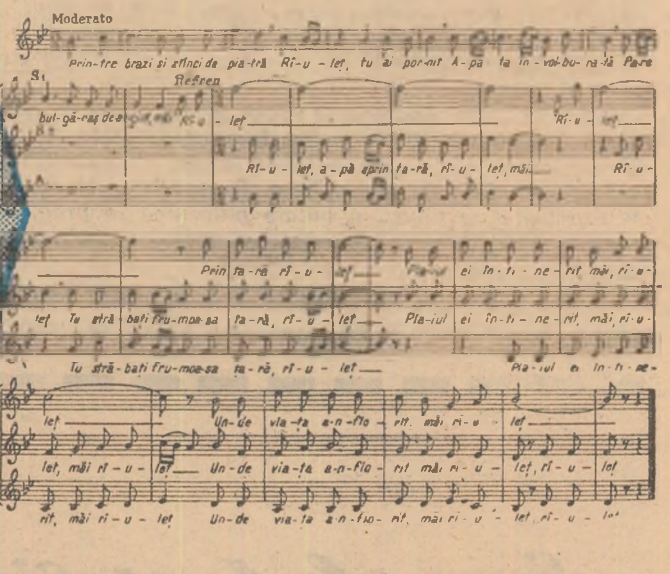
De la munți și pîn'la mare
Noi purtăm cu drag
Purpurii cravate-n soare
Din mărețul steag.
Am pornit în drumeție
Spre albastre zări.
Și un imn de bucurie
Zboară-n depărtări.
Refren:

Din inimi, avîntat, la, la, la,
Se-nalță-al nostru cînt, la, la,
la, la, la.
Cît de luminos și bogat } bis
E-al patriei pămînt! La, la, la, }

Mîndre ziduri de palate
Iată cum răsar,
Lanurile-mbelșugate
Nu mai au hotar.
Oameni harnici spre uzină
Se îndreaptă-n zori
Și-n a sondelor grădină
Înfloresc comori.
Refren...

RÎULEȚUL

Versuri: M. FABIAN Muzica: I. NICORESCU

Printre brazi și stînci de pia-
tră
Rîuleț, tu ai pornit,
Apa ta învolburată
Pare bulgăraș de-argint.
Refren:

Rîuleț, apă sprințară,
Tu străbați frumoasa țară
Plaiul ei întinerit,
Unde viața a-nflorit.

Răcorești în drum cînd trece
Brigada de tăietori.
Și oglindești în unda ți rece
Codrii și poieni cu flori.
Refren...

Asculți mîndra ciocîrlie
Pe îmbelșugat ogor
Și alergi peste cîmpie
Să dai apă holdelor.
Refren...

Te grăbește și coboară,
Că e mult belșug în sat;
Ajutor să dai la moară
Grînelor, la măcinat.

La deschiderea taberei locale — foto: GR. PREPELIȚĂ

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"